

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 365/2022-59

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Martina Hopferová, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 7 Er 163/2005-26 z 22. marca 2022 a proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 7 Er 163/2005-34 z 31. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou prijatou Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 365/2022-25 z 23. júna 2022 a ústavnou sťažnosťou prijatou ústavným súdom na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 512/2022-28 z 8. septembra 2022, ktoré boli uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 48/2022-7 z 12. októbra 2022 spojené na spoločné konanie, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 Er 163/2005-26 z 22. marca 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 22. marca 2022“) a č. k. 7 Er 163/2005-34 z 31. mája 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 31. mája 2022“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť

okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadost'učinenie, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavných s'ťažností a ich príloh vyplýva, že na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie sa pred okresným súdom viedlo exekučné konanie, v ktorom bol s'ťažovateľ poverený výkonom exekúcie. Predmetom exekučného konania bolo vymoženie peňažnej pohľadávky s príslušenstvom, ktorú povinný nezaplatil napriek tomu, že mu táto povinnosť bola uložená exekučným titulom – blokom na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 1340824. S'ťažovateľ 18. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“).

3. Proti upovedomeniu s'ťažovateľa o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením č. k. 7 Er 163/2005-16 z 20. júla 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“), a to tak, že im vyhovel a zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Vychádzal pritom z § 88 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Pretože pokuta nebola zaplatená do troch rokov od vykonateľnosti rozhodnutia o priestupku, právo oprávneného prekludovalo, čo bolo potrebné podradiť pod § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Z toho okresný súd vyvodil, že exekúcia mala byť už dávno zastavená, nemožno ju zastaviť podľa zákona č. 233/2019 Z. z., a celú procesnú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie s'ťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku.

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal s'ťažovateľ s'ťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd obsadený sudcom napadnutým uznesením z 22. marca 2022 tak, že s'ťažnosť s'ťažovateľa zamietol, pretože preklúzia vymáhaného práva nastala skôr ako rozhodná doba podľa zákona č. 233/2019 Z. z. Súdny exekútor v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku v okamihu zistenia skutočnosti, že vymáhaný exekučný titul je prekludovaný, bol povinný podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, preto súd zrušil vydané upovedomenie o zastavení starej exekúcie a za primárny dôvod zastavenia exekúcie považoval preklúziu vymáhaného práva.

5. Následne okresný súd napadnutým uznesením z 31. mája 2022 zastavil exekúciu a z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 243j Exekučného poriadku nepriznal s'ťažovateľovi náhradu trov exekúcie. V odôvodnení zopakoval argumenty z predchádzajúceho uznesenia a zvýraznil, že exekúciu zastavil pre preklúziu vymáhaného nároku, ku ktorému došlo ešte v roku 2006, no s'ťažovateľ napriek tomu ďalej dlhé roky viedol exekúciu a nepodal návrh na jej zastavenie tak, ako to vyplýva z § 57 ods. 4 Exekučného poriadku. Tieto skutočnosti vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pretože s'ťažovateľ nepostupoval v súlade so zákonom a konal nehospodárne a so zbytočnými priet'ahmi.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namietal, že okresný súd sa odklonil od cieľa a účelu sledovaného zákonom č. 233/2019 Z. z., ktorého ambíciou je zavedenie osobitného procesného mechanizmu zastavenia tzv. starých (nemajetných) exekúcií priamo zo zákona, pričom technické otázky súvisiace s ukončením exekučných konaní sú zverené súdnemu exekútorovi. Poukázal tiež na opačnú prax iných súdov oproti postupu okresného súdu, keď mu vracajú akékoľvek podnety na zastavenie exekúcie z dôvodu preklúzie exekučného titulu podané pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z. práve pre účely vydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Svoju argumentáciu doplnil tým, že návrh oprávneného na začatie exekúcie bol vinou oprávneného jednoznačne a nepochybne podaný tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty, čo však sťažovateľ žiadnym spôsobom nemohol a nevedel ovplyvniť. Dodal, že riadne vydal upovedomenie o začatí exekúcie a pred vydaním upovedomenia o začatí exekúcie, ako aj potom vykonával úkony smerujúce k zisteniu majetku povinného a k vymoženiu dlžnej sumy. Namietal neakceptovateľnosť stavu, aby následky nedbalého konania oprávneného spôsobili, že mu nebude priznaná náhrada trov exekúcie. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu z 22. marca 2022 tiež namietol jeho arbitrárnosť a nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, pretože tento formálne zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie, čo nevyvoláva právne účinky, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie sťažovateľom, ale *ex lege* účinnosťou samotného zákona č. 233/2019 Z. z.. Poukázal na to, že preklúzia vymáhaného práva môže byť len podkladom na zastavenie exekučného konania, ktoré prebieha, a pretože do 1. januára 2020 nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa Exekučného poriadku a ani súd o návrhu na zastavenie žiadneho z účastníkov exekučného konania nerozhodoval, tak sa exekúcia zo zákona zastavila k 1. januáru 2020 a nijaký iný výklad práva podľa názoru sťažovateľa nie je ústavný. Uvedené podporil aj závermi nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 44/2022-41 z 30. marca 2022. Má za to, že zákonne vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie a okresný súd ho nezákonne zrušil. Doplnil, že prípadná preklúzia vymáhaného nároku oprávneného nespôsobuje preklúziu nároku exekútora na trovy exekúcie. Upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené ako celok, teda aj v časti paušálnych trov starej exekúcie, pričom stratou nároku na paušálne trovy starej exekúcie došlo podľa sťažovateľa aj k neústavnému zásahu do jeho vlastníckeho práva. Výklad a aplikáciu ustanovení Exekučného poriadku a zákona č. 233/2019 Z. z. považuje za rozporné s jeho právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

6.1. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu z 31. mája 2022 argumentuje, že exekúcia sa zastavila zo zákona k 1. januáru 2020, preto upovedomenie o zastavení starej exekúcie bolo nezákonne zrušené a následne bola exekúcia zastavená z nezákonných dôvodov, čo malo za následok nepriznanie nároku na náhradu trov exekúcie. K nepriznaniu trov uviedol, že je neúnosné, aby vykonával exekúciu na svoje vlastné náklady a nedostal od oprávneného ani len paušálne trovy starej exekúcie. Sťažovateľ tvrdí, že ak by došlo k zastaveniu exekúcie ešte pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z., boli by trovy exekúcie vyššie a bol by ich znášal oprávnený. Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie nezákonné, arbitrárne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Dodal, že hoci ide o nízky nárok, v konečnom dôsledku by mu pri zohľadnení množstva obdobných konaní mohla vzniknúť vysoká škoda, čo je zásahom do jeho majetkových práv.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení (sp. zn. 1 Spr V 381/2022 doručenom ústavnému súdu 21. júla 2022, pozn.) k ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu z 22. marca 2022 po zhrnutí priebehu exekučného konania v danej veci v podstatnom uviedol, že napadnutým uznesením z 31. mája 2022 bola exekúcia právoplatne zastavená a sťažovateľovi neboli priznané trovy exekúcie. Tiež poukázal na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v obdobných veciach (napr. III. ÚS 219/2022, III. ÚS 261/2022, IV. ÚS 196/2022 a iné). Ďalej uviedol, že z dostupných rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľovi neboli trovy exekúcie priznávané ani v prípadoch, ak súd rozhodoval o zastavení exekúcie pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z., pokiaľ dôvodom na zastavenie exekúcie bola prekludovaná pohľadávka vyplývajúca z exekučného titulu. Z odôvodnenia týchto rozhodnutí zároveň vyplýva, že súdni exekútori napriek prekludovaniu vymáhaného nároku viedli exekúciu ďalej a návrh na jej zastavenie podávali po dlhej dobe. Bolo preto konštatované, že nepostupovali hospodárne a bez zbytočných prietahov, nepodali návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku, preto im neboli priznané trovy. Dodal, že tento právny názor vychádzal z § 243j Exekučného poriadku.

7.1. Nadväzne okresný súd v podaní (sp. zn. 1 Spr V 517/2022 doručenom ústavnému súdu 3. novembra 2022, pozn.) k ústavnej sťažnosti namierenej proti napadnutému uzneseniu z 31. mája 2022 argumentoval, že pri rozhodovaní o zastavení exekúcie vychádzal z § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku a pri rozhodovaní o trovách exekúcie z § 200 ods. 5 v nadväznosti na § 243j Exekučného poriadku. Uviedol, že z priebehu exekučného konania je preukázané, že sťažovateľ porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 57 ods. 4 Exekučného poriadku, keď nepredložil exekučnému súdu vec na zastavenie exekúcie po prekludovaní vymáhaného nároku. Z uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku sťažovateľovi vyplýva povinnosť, a nie možnosť bezodkladne predložiť súdu po uplynutí prekluzívnej lehoty vec na zastavenie exekúcie. Doplnil, že sťažovateľ sa vôbec nezmienil, prečo tak od 14. marca 2006 až do 26. marca 2020, keď vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, teda po dobu 14 rokov, neurobil. Preto okresnému súdu nie je možné vyčítať, že pri rozhodovaní o trovách súdneho exekútora postupoval podľa § 243j Exekučného poriadku.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Ústavný súd upovedomil zúčastnenú osobu – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o podaných ústavných sťažnostiach sťažovateľa [§ 126 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] a umožnil jej vyjadriť sa k nim. Zúčastnená osoba v lehote stanovenej ústavným súdom stanovisko nezaslala, čím nevyužila právo vyjadriť sa.

III.3. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ sa na výzvy ústavného súdu z 28. júla 2022 a 8. novembra 2022 k stanoviskám okresného súdu vyjadril podaniami doručenými ústavnému súdu 18. augusta 2022 a 18. novembra

2022, v ktorých zotrval na argumentoch uvádzaných v ním podaných ústavných sťažnostiach. Opätovne argumentoval tým, že napadnuté uznesenie z 22. marca 2022 považuje za nezákonné, pretože okresný súd ním nezákonne zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Má za to, že je výsledkom absolútne nesprávneho právneho posúdenia veci, arbitrárneho a svojvoľného postupu okresného súdu. Vyslovil tiež presvedčenie, že napadnuté uznesenie z 22. marca 2022 nemôže obstať, ak bude podrobené kontrole ústavnosti a zákonnosti. Aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu z 31. mája 2022 skonštatoval, že záver okresného súdu nie je správny a jeho výklad práva je ústavne neudržateľný.

III.4. Ústne pojednávanie:

10. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu ústavných sťažností a podaní účastníkov konania dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavných sťažností je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd napadnutými uzneseniami neprípustným spôsobom a na základe ústavne neakceptovateľných právnych záverov zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Zároveň v dôsledku toho malo dôjsť aj do ústavne neudržateľného zásahu do jeho práv majetkovej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

13. V posudzovaných veciach sa sporným stala aplikácia správneho právneho predpisu pri existencii dôvodov na zastavenie exekúcie, keď na jednej strane sťažovateľ argumentuje v prospech použitia osobitného zákona č. 233/2019 Z. z. a na druhej strane okresný súd založil napadnuté uznesenie na potrebe vydať rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa Exekučného poriadku. Vyriešenie tohto problému nadobúda podľa názoru sťažovateľa ústavný rozmer, pretože od odpovede na túto otázku je priamo závislý právny režim náhrady trov exekúcie, v súvislosti s ktorým namieta porušenie svojich práv.

14. Pre posúdenie ústavných sťažností je potrebné v prvom rade poukázať na zmysel a účel prijatia zákona č. 233/2019 Z. z., ktorým bolo riešiť neúnosnú situáciu na exekučných súdoch, kde sa v státisícoch exekučných konaní dlhodobo neúspešne viedla exekúcia proti povinným a v konečnom dôsledku tento stav vyúsťoval až do kolízie s princípom právnej istoty subjektov exekučného konania. Zákonodarca túto situáciu neriešil novelou Exekučného poriadku, ale samostatným zákonom, ktorým zaviedol okrem iného aj pojem stará exekúcia. V zmysle tohto osobitného zákona má súdny exekútor za splnenia zákonných predpokladov povinnosť oznámiť oprávneným vo svojom upovedomení, že *ex lege* došlo k zastaveniu týchto starých exekúcií.

V rámci svojho včasného upovedomenia má súdny exekútor možnosť si uplatniť u oprávneného tzv. paušálne trovy zastavenej exekúcie v presne stanovenej výške. Zákon č. 233/2019 Z. z. je teda vo vzťahu k Exekučnému poriadku úpravou *lex specialis*, ktorá osobitne upravuje tam stanovené situácie, a to tak vo vzťahu k ďalšiemu trvaniu exekučného konania, ako aj vo vzťahu k otázke náhrady trov exekútora, ktorú rieši v porovnaní s exekučným poriadkom osobitným spôsobom.

15. V danej exekučnej veci išlo o tzv. starú exekúciu v zmysle jej zákonnej definície (§ 1 ods. 2), čo indikovalo aplikáciu zákona č. 233/2019 Z. z. Okolnosťou majúcou za následok zastavenie exekúcie priamo zo zákona malo byť uplynutie rozhodnej doby, teda doby 5 rokov od doručenia prvotného poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Sťažovateľ, riadiac sa právnou úpravou, preto vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Exekučný súd s vydaním upovedomenia o zastavení exekúcie nesúhlasil, pretože podľa jeho názoru došlo k zániku práva (preklúzii) skôr než k uplynutiu rozhodnej doby, a preto mala byť exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017.

16. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že na základe zjednotenia právnych názorov podľa § 13 ods. 3 zákona o ústavnom súde plénom ústavného súdu plénom ústavného súdu v uznesení č. k. PLz. ÚS 1/2023 z 25. januára 2023 uviedlo, že preklúzia sama osebe na rozdiel od skutočností podľa zákona č. 233/2019 Z. z. nespôsobuje zastavenie exekúcie. Na skončenie exekúcie podľa Exekučného poriadku sa vyžaduje uznesenie súdu o jej zastavení. Inak povedané, exekúcia sa nezastavuje priamo vznikom dôvodu na zastavenie, teda zo zákona, ako tomu je podľa zákona č. 233/2019 Z. z., ale až rozhodnutím súdu. Do účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. však vo veci sťažovateľa nebolo o zastavení exekúcie rozhodnuté. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. už exekučný súd preto nemohol zastaviť exekúciu podľa Exekučného poriadku a mal aplikovať len pravidlá osobitných ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. Opačný právny názor je popretím účelu a zmyslu zákona č. 233/2019 Z. z. ako osobitného, pre tento prípad (zlyhania exekučného systému) prijatého zákona. V konaní o námietkach oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie je úlohou exekučného súdu skúmať iba to, či v súlade s týmto zákonom došlo k zastaveniu starej exekúcie zo zákona, a nie to, či bol skôr daný dôvod na jej zastavenie podľa Exekučného poriadku. Na takúto úvahu nie je v zákone č. 233/2019 Z. z. žiaden normatívny základ.

17. S ohľadom na uvedené plenum ústavného súdu konštatovalo, že „*I. Právny názor, podľa ktorého dôvodom zrušenia upovedomenia o zastavení starej exekúcie na námietky oprávneného podľa § 7 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov je to, že už pred účinnosťou tohto zákona bol daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, nie je správny.*

II. Samotné zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie však nie je porušením základných práv súdneho exekútora na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

18. V tejto súvislosti plénum ústavného súdu zdôraznilo, že právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu všeobecného súdu je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, teda či v rozhodnutí boli chránené základné práva sťažovateľa. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania na všeobecných súdoch (I. ÚS 140/2017).

19. Pretože uznesením pléna ústavného súdu sú viazané jednotlivé senáty pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach (§ 13 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd naň v podrobnostiach odkazuje a s poukazom na v ňom uvedené závery ústavnej sťažnosti sťažovateľa podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 22. marca 2022 nevyhovel (§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde).

20. Plénum ústavného súdu sa zaoberalo aj otázkou náhrady trov exekúcie, o ktorú sťažovateľovi primárne išlo, keď uviedlo, že vecou sťažovateľa ako osobitného subjektu zúčastneného na exekučnom konaní nie je to, či sa exekúcia zastaví, dôvod jej zastavenia alebo to, či sa v nej bude pokračovať. Jeho vecou z pohľadu ústavného je to, aby mu za jeho exekučnú činnosť bola priznaná primeraná odmena a náhrady. Aj zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie nevyklučuje to, aby bola sťažovateľovi pri zastavení exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku priznaná podľa § 203 Exekučného poriadku odmena a náhrady, a to aj proti bonitnému oprávnenému v sume, ktorá bude vyššia ako paušálna náhrada vo výške 35 eur priznaná podľa zákona č. 233/2019 Z. z. Na tom nemení nič ani § 243j Exekučného poriadku, podľa ktorého v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017 ak sa exekúcia zastavila, môže súd rozhodnúť, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, a to najmä ak exekútor pri výkone exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom alebo ak nepredložil súdu vec na zastavenie podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku.

21. To bol aj prípad sťažovateľa v prejednávanej veci, keď okresný súd napadnutým uznesením z 31. mája 2022 zastavil exekúciu a sťažovateľovi nepriznal trovy exekúcie z dôvodu, že pri jej výkone nepostupoval v zmysle ustanovení Exekučného poriadku. S ohľadom na vyslovené závery pléna ústavného súdu v otázke zjednotenia právnych názorov senátov ústavného súdu považuje ústavný súd spôsob, akým okresný súd pristúpil k riešeniu otázky trov exekúcie, keď za daných okolností aplikoval § 243j Exekučného poriadku, za ústavne udržateľný.

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd nevyhovel ani ústavnej sťažnosti sťažovateľa podanej proti napadnutému uzneseniu z 31. mája 2022 (§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu